

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างคนให้ก้าวทันโลก ยอมรับการเปลี่ยนแปลงและสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายในการสร้างนักวิชาการและวิชาชีพระดับสูงเพื่อออกไปพัฒนาสังคม ฉะนั้น การเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาและได้รับปริญญาบัตรจึงเป็นความคาดหวังอันสูงส่งของนิสิตนักศึกษาและผู้ปกครองโดยทั่วไป

การสำเร็จการศึกษาและการได้เป็น “บัณฑิต” จึงเปรียบเสมือนเครื่องหมายประกันคุณภาพเบื้องต้นของคน นิสิตนักศึกษาจึงพยายามตั้งใจแสวงหาความรู้ตลอดระยะเวลา 4-6 ปีที่อยู่ในสถานศึกษา แต่บางคนก็ไม่สามารถประสบความสำเร็จดังที่คาดหวังต้องออกกลางคันซึ่งเป็นการสูญเปล่าทางการศึกษาทั้งสองฝ่าย กล่าวคือ สถานศึกษาเสียเวลาในการบริหารจัดการ เสียทรัพยากรในการลงทุนและเสียโอกาสในการสร้างคน ฯลฯ ส่วนผู้เรียนเสียเวลา เสียเงินทอง และประการสำคัญ คือ เสียขวัญและกำลังใจในการถอยหลังเพื่อไปเริ่มต้นใหม่ ดังนั้นการออกกลางคันจึงเป็นประเด็นปัญหาที่สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งประสบ โดยมีปัจจัยหลายประการที่ส่งผลต่อการออกกลางคันทดงกล่าว เช่นที่ แคทลียา ทาวะรัมย์ (2543) ได้ศึกษาเรื่องการประยุกต์ใช้การวิเคราะห์การอยู่รอดในการศึกษาการออกกลางคันของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ งานวิจัยของฉวีวรรณ วัฏฏานนท์ (2528) ประมาณ ชูพิทักษ์ (2528) ไสภา ผ่องชัยกุล (2527) และ อรณัฐ ปุณยกนก (2526) พบว่า องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของงานวิจัยแต่ละเรื่อง สรุปได้ดังนี้

อรณัฐ ปุณยกนก ได้วิเคราะห์องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคัน มี 4 ด้าน คือ

ด้านตัวนิสิต ได้แก่ ทศนคติหรือค่านิยมที่มีต่อสาขาวิชาที่เรียน ทศนคติที่มีต่อกิจกรรมของมหาวิทยาลัย ความสามารถเชิงวิชาการ คุณลักษณะส่วนตัวของนิสิตที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน ปัญหาด้านสภาวะทางจิตของนิสิต ความไม่มุ่งมั่นในสาขาวิชาที่เรียน ปัญหาส่วนตัวด้านบุคลิกภาพ และปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย

ด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจและการเงิน ความต้องการของผู้ปกครอง ลักษณะของครอบครัวและปัญหาครอบครัว

ด้านอาจารย์และมหาวิทยาลัย ได้แก่ ความสัมพันธ์กับอาจารย์และเนื้อหาของหลักสูตร
ด้านสังคม ได้แก่ ความต้องการของตลาดแรงงาน

ส่วน โสภกา ผ่องชัยกุล ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการออกกลางคันของนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า สาเหตุสำคัญในการออกกลางคัน 3 อันดับแรก คือ ความต้องการออกไปสอบเข้าคณะหรือสาขาอื่น ทดลองออกมาทำการสอบคัดเลือกใหม่และมองไม่เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ดวงรัตน์ เอนกเวียง (2538) ที่ศึกษาเรื่องสาเหตุการออกกลางคันของนักศึกษา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศุภนัยรังสิต พบว่า การออกกลางคันที่เป็นสาเหตุหลัก คือ คณะหรือสาขาวิชาที่เรียนไม่ตรงตามความต้องการและนักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานที่จะได้ทำในด้านสาขาวิชานั้น ๆ รวมถึงไม่แน่ใจในคุณภาพบัณฑิต

ฉวีวรรณ วัฏฏานนท์ ได้ศึกษาภูมิหลังและการรับรู้สาเหตุของนิสิตระดับปริญญาโทบัณฑิตที่ออกกลางคัน 3 ประเภท คือ ลาออก ถูกจำหน่ายชื่อออก และไม่สำเร็จการศึกษาภายใน 5 ปี และเปรียบเทียบการรับรู้สาเหตุการออกกลางคันของนิสิตที่มีประเภทการออกกลางคันแตกต่างกัน ผลการวิจัยมีดังนี้ นิสิตที่ออกกลางคันส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุขณะที่เริ่มเข้าศึกษาระหว่าง 21-25 ปี และมีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานคร นิสิตที่ออกกลางคันทุกประเภทมีการรับรู้สาเหตุการออกกลางคันที่เป็นอันดับแรก ดังนี้ ในด้านส่วนตัวและครอบครัว พบว่า ความกังวลใจเรื่องต่าง ๆ เป็นสาเหตุสำคัญอันดับแรก แต่ปัญหาอื่น ๆ ทางด้านครอบครัวไม่ใช่สาเหตุสำคัญ ด้านเศรษฐกิจและสังคม พบว่า ความกังวลใจเรื่องต่าง ๆ เป็นสาเหตุสำคัญอันดับแรก แต่ปัญหาอื่น ๆ ทางด้านครอบครัวไม่ใช่สาเหตุสำคัญ ด้านเศรษฐกิจและสังคม พบว่าเพื่อนร่วมงานมีทัศนคติไม่ดีที่นิสิตได้มีโอกาสมาศึกษาต่อ เป็นสาเหตุสำคัญอันดับแรก ด้านการศึกษา พบว่า วิธีการสอนของอาจารย์ไม่น่าสนใจ เป็นสาเหตุสำคัญอันดับแรก และสำหรับนิสิตที่ลงทะเบียนวิทยานิพนธ์แล้ว พบว่า ต้องทำงานไปด้วยและทำวิทยานิพนธ์ไปด้วยทำให้ไม่มีเวลาที่จะอุทิศให้กับการทำวิทยานิพนธ์อย่างเต็มที่ เป็นสาเหตุอันดับแรก

สำหรับ ประมาณ ชูพิพัฒน์ ซึ่งได้ศึกษาถึงตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522-2526 ในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านส่วนตัว ครอบครัว สาขาวิชา ภาควิชา คณะหรือมหาวิทยาลัย การปรับตัวด้านการเรียน การเงินและเศรษฐกิจ ค่านิยมของสังคม และด้านการทำวิทยานิพนธ์ ผลการวิจัยพบว่าตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตบัณฑิตที่ถูกให้ออกเพราะศึกษาไม่สำเร็จเมื่อครบกำหนด 5 ปี มี 7 ตัวประกอบ คือ คุณลักษณะส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตที่เป็นอุปสรรคต่อ

การเรียน ค่านิยมของนิสิตที่มีต่อสาขาวิชาที่เรียน ปัญหาด้านการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล ปัญหา ฐานะทางเศรษฐกิจ ปัญหาการปรับปรุงแก้ไขหัวข้อวิทยานิพนธ์ ปัญหาด้านภาวะทางจิตของนิสิต บัณฑิตและความไม่มุ่งมั่นในสาขาวิชาที่เรียน สำหรับตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคัน ของนิสิตที่ถูกให้ออกเพราะเกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้มี 3 ตัวประกอบ คือ ค่านิยมของนิสิตบัณฑิตต่อสาขาวิชาที่เรียน คุณลักษณะส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตที่เป็น อุปสรรคต่อการเรียน และปัญหาของครอบครัว ส่วนตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคัน ของนิสิตบัณฑิตที่ขอลาออกมี 3 ตัวประกอบ คือ ปัญหาส่วนตัวด้านบุคลิกภาพ ความสามารถ เชิงวิชาการ ฐานะทางเศรษฐกิจ ความต้องการของตลาดแรงงาน และปัญหาครอบครัว ความมุ่งมั่นในการศึกษาในสาขาวิชาชีพ นอกจากนี้ตัวประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคัน ของนิสิตบัณฑิตที่ถูกจำหน่ายชื่อออกเพราะไม่มาลงทะเบียนมี 2 ตัวประกอบ คือ คุณลักษณะ ส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน และค่านิยมของบัณฑิตบัณฑิตต่อสาขาวิชา ที่เรียน

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good, 1958, p. 48) ศึกษาถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพบว่า การออกกลางคันเกิดจากปัจจัยหลายด้านซึ่งเกี่ยวโยงกัน เช่น ด้านตัวผู้เรียน มุ่งหวังที่จะเรียนเพื่อนำความรู้ ทักษะและประสบการณ์ที่ได้รับไปประกอบอาชีพใน อนาคต จึงตัดสินใจเข้าศึกษา หากไม่เป็นตามที่คาดหวังก็จะแสดงความไม่พอใจหรือต่อต้านได้ ส่วนไพทอร์ย์ สีนลาร์ตัน (2538, หน้า 134) ได้กล่าวถึง ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนว่ามีอิทธิพลต่อ การพัฒนาความรู้การศึกษา ทักษะ บุคลิกภาพ ความประพฤติ และคุณธรรมของผู้เรียน ฉะนั้น การที่ผู้เรียนอยู่ในสถานศึกษาจึงต้องปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนและสภาพแวดล้อม ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า การปรับตัวก็เป็นประเด็นที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่งที่ควรศึกษาประกอบ การออกกลางคันของนักศึกษา ซึ่ง กัลยา อยู่บ้านคลอง และคณะ (2540 อ้างถึงใน ชาญ สุขเสวบัณฑิต, 2546) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางสังคมกับสุขภาพจิตของวัยรุ่น ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หลักสูตรอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี วิทยาลัยเทคนิคพิษณุโลก จำนวน 175 คน พบว่า วัยรุ่นในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลักสูตรอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี มีการปรับตัวทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง สุขภาพจิตทุกกลุ่มอาการของวัยรุ่นในกลุ่มนี้อยู่ใน ระดับปกติ แต่กลุ่มอาการที่มีระดับความเครียดมีแนวโน้มค่อนข้างสูง คือ สาขาวิชาช่างเชื่อมและ โลหะแผ่น รองลงมา คือ สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์และกลุ่มที่มีระดับความเครียดต่ำสุด คือ ช่างไฟฟ้ากำลัง ผลการวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่า สาขาวิชาที่เรียนส่งผลต่อระดับความเครียด แตกต่างกันและเมื่อหันมาศึกษางานวิจัยของต่างชาติ เช่น จูดิท แอล จอห์นสัน (Johnson, 1997,

p. 8) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาตัดสินใจคงอยู่หรือออกกลางคันจากสถานศึกษา พบว่า มี 4 ปัจจัย ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ความเชื่อของนักศึกษา (Student Beliefs) บรรยากาศทางวิชาการ (Academic Climate) และเพศ (Gender)

อย่างไรก็ตาม การออกกลางคันล้วนเป็นความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาที่น่าเสียดาย ควรแก่การปรับแก้โดยเร่งด่วน ดังเช่นที่ เบญจมา สุทธิพิณฑุ (2536, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง สาเหตุของการสูญเปล่าทางการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ: กรณีศึกษาของ วิทยาเขตของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่า การที่นักเรียนไม่สำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่หลักสูตรกำหนดโดยการออกกลางคันเป็นสาเหตุของการสูญเสีย หรือสูญเปล่าทางการศึกษา โดยพบสาเหตุหลายประการ ได้แก่ การติดยาเสพติด ไม่ได้รับการช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษา ขาดความอบอุ่นจากครอบครัว ปรับตัวเข้ากับสถานะ การเรียนไม่ได้ ไม่มีวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียน มีความกังวลใจในเรื่องต่าง ๆ ขาด การวางแผนการเรียน ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่ชอบแผนที่ไม่สมัครงใจเรียน

จากผลการวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่าระบบอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ขนบ เพชรซ้อน (2540: บทคัดย่อ) ซึ่งศึกษาสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยสัจจวิทยาด้านชายแดนภาคใต้ ออกกลางคัน พบว่า สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาออกกลางคัน มี 3 ประการ คือ ด้านการเรียน ด้านการเงิน และด้านอาจารย์ผู้สอนกับอาจารย์ที่ปรึกษา

นอกจากปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมา ครอบครัวก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการออกกลางคัน เห็นได้จากงานวิจัย ของ จงจิตต์ สายแก้ว (2546, หน้า 82) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสนับสนุนทาง สังคม ของสถานศึกษาต่อนักศึกษาที่มีปัญหาตัดสินใจออกกลางคัน : กรณีศึกษาวิทยาลัยเทคนิค ยะลา พบว่า สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาตัดสินใจออกกลางคัน คือ ปัญหาครอบครัว โดยสามารถ แยกปัญหาของครอบครัวได้ดังนี้ คือ ปัญหาครอบครัวแตกแยก พ่อแม่ทะเลาะกัน ครอบครัว ไม่สมบูรณ์ รวมถึงปัจจัยปัญหาทางเศรษฐกิจของครอบครัว นอกจากนี้แล้วการอบรมเลี้ยงดูก็มี ส่วนทำให้เด็กออกกลางคันได้เช่นกัน ซึ่งมีทั้งลักษณะรักและตามใจมากเกินไป หรือเลี้ยงดูแบบ ปล่อยปละละเลย ซึ่งบางครอบครัวจะไม่มีเวลาดูแลลูก ลูกมาเรียนหรือไม่ก็ได้ติดตาม เด็ก บางคนมีปัญหารักในวัยเรียนและยาเสพติด ตลอดจนมีปัญหาเรื่องกลุ่มเพื่อน เนื่องจากการมา เช้าบ้านอยู่กันเอง โดยไม่มีผู้ปกครอง หรือมาเช่าหอพักอยู่คนเดียว

จะเห็นได้ว่าจากผลการวิจัยการออกกลางคันของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของหลาย สถาบันการศึกษาดังกล่าวข้างต้นมีสาเหตุต่างกัน สมพงษ์ จิตระดับ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ

การออกกลางคันของนิสิตนักศึกษาในปัจจุบันว่าเกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น เข้าไปเรียนแล้วได้เกรดไม่ดี ไปเรียนในมหาวิทยาลัยหรือคณะที่ไม่ชอบ อยากเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐที่มีชื่อเสียง นอกจากนี้ น้ำทิพย์ อรรถบวรพิศาล ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้เสนอมุมมองเกี่ยวกับประเด็นการออกกลางคันได้อย่างน่าสนใจ คือ คิดว่ามาจากจุดอ่อนในการแนะแนวการศึกษาต่อของโรงเรียน การเลือกเรียนตามกระแสนิยมของเพื่อน ๆ และความต้องการของพ่อแม่ เมื่อไม่ตรงกับความถนัดของตนก็ไม่มีความสุข เป็นสาเหตุให้ต้องออกกลางคัน (แฉคณะวิทย์ครองแชมป์ “ซีริ” เหตุเด็กตามเพื่อน-พ่อแม่บังคับ, 2546, หน้า 15)

จากผลการศึกษาเอกสารงานวิจัยและความคิดเห็นที่กล่าวมา อาจสรุปได้ว่าการออกกลางคันเป็นปัญหาที่สำคัญมากปัญหาหนึ่งของการศึกษาที่สมควรนำมาศึกษาวิจัยเพื่อหาแนวทางและวิธีการแก้ไขปรับปรุง สำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำแห่งหนึ่งของประเทศไทย ก็มึ้นักศึกษาออกกลางคันเป็นจำนวนไม่น้อย ดังจะเห็นได้จากข้อมูลของสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนที่พบว่าตั้งแต่ ปีการศึกษา 2545 – 2547 จำนวนนักศึกษาภาคปกติที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยและศูนย์การศึกษานอกมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง 9 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์ดุสิตพัฒนศึกษา ศูนย์ระนอง 2 ศูนย์พัฒนศึกษาสยาม ศูนย์จรัสสินทวงศ์ ศูนย์ลุมพินี ศูนย์พงษ์สวัสดิ์ ศูนย์สุขโขทัย ศูนย์สันติราษฎร์ และศูนย์ธนาลงกรณ์ มีจำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคัน ดังนี้

ปีการศึกษา 2545	จำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคัน	908	คน
ปีการศึกษา 2546	จำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคัน	1,043	คน
ปีการศึกษา 2547	จำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคัน	1,249	คน

(สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน, 2548)

จากข้อมูลจะเห็นได้ว่ามีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่ออกกลางคัน และมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นทุกปีแต่ยังไม่มีการศึกษาถึงสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาดังกล่าว ฉะนั้น คณะผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ การออกกลางคันของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ทั้งนี้ เพื่อจะได้นำเสนอผลการวิจัยต่อมหาวิทยาลัยสำหรับใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและบริหารจัดการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการออกกลางคันของนักศึกษาภาคปกติในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และศูนย์การศึกษานอกมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความคาดหวังของนักศึกษาที่มีต่อการแก้ไขปัญหการออกกลางคันของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ขอบเขตของการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะการออกกลางคันของนักศึกษา ภาคปกติ ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และศูนย์การศึกษานอกมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2545 – 2547 เท่านั้น
2. ตัวแปรอิสระที่ศึกษา ได้แก่ ปัจจัยด้านนักศึกษา ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนการสอน
ตัวแปรตาม ได้แก่ การออกกลางคันของนักศึกษา
3. ระยะเวลาในการทำงานวิจัย ระหว่าง เดือนมิถุนายน 2549 – พฤษภาคม 2550

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ หมายถึง สาเหตุแห่งการออกกลางคันของนักศึกษา ซึ่งได้แก่ ปัจจัยด้านนักศึกษา ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนการสอน

การออกกลางคัน หมายถึง การที่นักศึกษาออกจากมหาวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร ทั้งกรณีที่มีมหาวิทยาลัยให้ออกและนักศึกษาลาออกเอง

นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต หมายถึง นักศึกษาภาคปกติในมหาวิทยาลัย และศูนย์การศึกษานอกมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์ดุสิต พิษณุการ ศูนย์ระนอง 2 ศูนย์พิษณุการสยาม ศูนย์จรัลสนิทวงศ์ ศูนย์ลุมพินี ศูนย์พงษ์สวัสดิ์ ศูนย์สุขโขทัย ศูนย์สันติราษฎร์ และศูนย์ธนาถกรณ์ โดยเป็นนักศึกษาที่เข้าศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2545-2547

นักศึกษานอกกลางคัน หมายถึง นักศึกษาภาคปกติในมหาวิทยาลัยและศูนย์การศึกษานอกมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานครที่เข้าศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2545-2547 ที่ออกจากมหาวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

ความคาดหวัง หมายถึง ความคิดเห็นในการคาดการณ์หรือความมุ่งหวังที่ตั้งไว้ของนักศึกษาต่อโอกาสที่จะได้พบเห็นการแก้ไขปัญหาจากปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการออกกลางคันของนักศึกษา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการออกกลางคันของนักศึกษาภาคปกติในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตและศูนย์การศึกษานอกมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการและการวางแผนการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยให้มีความสอดคล้องกับความพึงพอใจของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง อันจะนำไปสู่การเอื้อประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน
3. ได้ข้อเสนอแนะและแนวทางในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาการออกกลางคันของนักศึกษา ซึ่งจะส่งผลให้การจัดการศึกษาในภาพรวมของมหาวิทยาลัยมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น